

Vážení čtenáři,

na tomto místě jste zvyklí číst úvahy a poselství svých kolegů – lékařů, osobností veřejného i uměleckého života. Lidí zralých, zkušených, majících co říct, co předat. Již několikrát nás napadlo dát prostor druhé straně, dětem. Zjistit, jak nazírají na svět dětských lékařů, s nimiž se od plenek potkávají většinou v těch bolavějších chvílích života. Tyto pokusy z mnoha pochopitelných důvodů vždy ztroskotaly. Podařilo se až letos o prázdninách. Názor na vaši práci pochází od 15leté slečny ze Sázavy, která nyní v září začne studovat gymnázium. Podotýkáme, že nebyl myšlenkově nijak upraven a je otištěn v původní formě.

Z pohledu maminek není téměř nic tolik bolestivé, jako vidět své dítě potřísněné krví, jak jej nakládají do sanitky. Vidět pláč a bolest v očích toho nejcennějšího a vědět, že neexistuje způsob, jak by svému děťátku mohly pomoci. Jediné co mají, je naděje a důvěra v lékaře, protože jediné oni mohou jejímu dítěti pomoci. Z pohledu dítěte je ale celá situace o něco jiná, a přesto je věc, která ty dva pohledy nezadržitelně spojuje.

Znám příběh chlapce, který byl tehdy ještě malý a musel zůstat přes noc v nemocnici na pozorování. Svůj pokoj sdílel s dívkou, která často trpěla bolestmi a neustále brečela. Kluk držel za ruku svou maminku a ptal se, kde má ta holčička mámu. Když mu maminka odpověděla, že ta dívka tu rodiče nemá, nedokázal tomu rozumět. Nemocnice jsou tak prázdné, tak depresivní a smutné, neměla by být maminka světlo pro dítě v téhle úzkostné tmě?, ptal se nic nechápající chlapec. „Máma je světlo v očích dítěte po celý život. Ale když jde o zdraví dítěte, je mnohem důležitější jiné světlo, které v takových chvílích září silněji.“ Když se o dívčenko postarali lékaři, začala ta slova dávat smysl. To děťátka lékaři byli to světlo, které dívka potřebovala, aby zmizely stíny jejích bolestí. To světlo, které občas potřebují všechny děti.

Mohu se tedy vrátit k věci, která v daném ohledu spojuje pohledy dětí a dospělých. Tou je právě důvěra. Zatímco pro matku není nic tak důležité jako pocít, že je její dítě v bezpečí, dětský život provází potřeba cítit, že se mají na koho obrátit, že v ničem nejsou sami, že mají komu důvěřovat. A když jde o jejich zdraví, nezbyvá jim, než stočit svou důvěru v lékaře.

Zastávám tedy názor, že jedna z nejdůležitějších vlastností u dětského lékaře je důvěryhodnost. Pokud dokáže dítě pociťovat vůči lékaři důvěru, pak je jeho situace světlejší. Méně temna, méně bolesti a méně strachu. Důvěra dokáže vzrůst i v něco více a u některých dětí podnítit jejich sny – setkala jsem se i s těmi, kteří si přetočili důvěru v obdiv a rozhodli se přijímat důvěru, jít po stopách svých světel a stát se dětskými lékaři.

Profese dětského lékaře je dle mého jedna z těch výjimečných, které mají své kouzlo, a aby ji člověk dělal správně, musí se pro tuto pozici narodit. Dětský lékař musí mít touhu přinášet do života dětí světlo. A pokud to dokáže, podaří se mu být v očích dítěte jedinečným člověkem. Pak může změnit více, než by jej kdy napadlo.

Veronika Burgerová, 15 let
(kontakt na autorku redakce nezveřejňuje)